

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَاعْتِذِرْكَ حَتَّى يَأْتِيَكَ الْيَقِينُ
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:
... وَإِنَّ أَحَبَّ الْأَعْمَالِ إِلَى اللَّهِ مَا دَامَ وَإِنْ قَلَّ

HAYATIMIZI İBADET KILABİLMEK

Kardeşlerim!

Sahabeden üç kişi Peygamberimiz (s.a.s)'in eşlerine gelerek onun ibadet hayatı hakkında sorular sordular. Efendimizin ibadet hayatı kendilerine anlatılınca ibadetlerini az bulup daha fazla ibadet etmeleri gerektiğine karar verdiler. İçlerinden biri gece boyunca namaz kılacağını, diğeri her gün oruç tutacağını, öteki ise hiç evlenmeyeceğini söyledi. Onların bu konuşmalarını işiten Rahmet Elçisi, kendilerini şu şekilde uyardı: **“Allah’a yemin ederim ki, ben aranızda Allah’tan en çok korkan ve O’na en bağlı olanım. Bazen nafil oruç tutarım bazen tutmam. Hem namazımı kılar hem uyurum; hem de evlenirim. Her kim benim sünnetimden yüz çevirse, o benden değildir.”**¹

Aziz Kardeşlerim!

İnsan takatini zorlayan bir anlayışa yönelen bu sahabîleri, bizzat kendi yaşantısını örnek göstererek uyarıyordu Allah Resûlü. O, bir defasında da şöyle buyurmuştu: **“Dinde, insanın gücünü aşacak uygulamalar yoktur. Takatinin üstünde ibadete kalkışan kimse, dini yaşama konusunda âciz kalır. Bunun için aşırıya kaçmayın!”**² Bu sözyle, bizden istenenin dünyadan el ayak çekip kendimizi tamamen ibadete vermek olmadığını belirtmişti. **“Allah katında amellerin en sevimsisi, az da olsa devamlı olanıdır.”**³ buyurarak da Rabbimize sadakatimizin, şükürümüzün bir tezahürü olan ibadetlerimizi ihmal etmemeyi öğütlemişti.

Kardeşlerim!

Rahmet, bereket ve bağışlanma mevsimi olan Ramazan ayını bir kez daha geride bıraktık. Manevi duygularımız, kulluk şuurumuz, bu süreçte daha da yoğunluk kazandı. Bu kutlu ayda ibadetlere daha fazla sarıldık. Oruç tuttuk. Namazlarımızı eda etmeye çalıştık. Sahurun bereketini, iftarın sevincini, teravihin heyecanını doyasıya yaşadık. Sabırla, şükürle nefislerimizi terbiye ve tezkiye etmenin yollarını aradık. Kendimiz ve kardeşlerimizin kurtuluşu için, ülkemiz ve İslam âleminin birlik ve huzuru için, insanlığın hidayeti için dua ve niyazlarda bulunduk. Birbirimize sofralarımızla birlikte gönüllerimizi açtık. Zekât ve sadakalarımızla, fitrelerimizle paylaşmanın zirvesine çıktık. Gönül kırıp gönül yıkmaktan kaçındık. Kırılan gönülleri yapmaya, zedelenen onurları onarmaya çalıştık. Kur’an ayında hayat kitabımız Kur’an’ı gönül semalarımıza yeniden

indirmek için çabaladık. Bayramla birlikte kardeşliğimizi, bir ve bütün olduğumuzu bir kez daha haykırdık.

Aziz Müminler!

Ramazanın bize veda edişinin ve on bir ay ondan ayrı kalacak olmanın burukluğu var hâlâ yüreğimizde. Lakin bizler biliyoruz ki, Ramazanın bitimiyle elbette görev ve sorumluluklarımız sona ermiyor. Zira fani dünyadaki imtihanımız devam ediyor. Âhirette ebedi bayramlara kavuşabilmemiz için Ramazanda kazandığımız güzellikleri yıl boyunca korumamız gerekiyor. **“Sana ölüm gelinceye kadar Rabbine ibadet et.”**⁴ âyetinin bilinciyle ibadet ve kulluk şuurumuzu her daim canlı tutmamız gerekiyor.

Öyleyse geliniz, Ramazanda olduğu gibi namazlarımızı aşkla ve huşuyla kılmaya devam edelim. Zihnimiz olumsuz düşüncelere, dilimiz kem sözlere, gönlümüz kötü duygulara karşı iftarı olmayan bir oruçta olsun. Ramazanda arınan, durulan zihinlerimiz, gönüllerimiz her daim pâk olsun. Yalan, gıybet, iftira, dargınlık, kırgınlık, ayrılık-gayrılık, ihtiras, bencillik, israf gibi mümine yakışmayan durumlardan kaçınalım. Rabbimiz katında ve insanların nezdinde değerimizi düşürecek her türlü çirkinliğe karşı kendimizi korumaya devam edelim.

Kardeşlerim!

Geliniz, Ramazanda olduğu gibi gönül kapılarımızı birbirimize ardına kadar açalım. Fakire, yoksula, ihtiyaç sahibine, kimsesize, yetime, öksüze şefkat ve yardım elimizi uzatalım. Ramazan ve bayramla pekişen kardeşliğimizi, birlik ve beraberliğimizi zedeleyecek söz ve davranışlardan uzak duralım. İftar sofralarında, namaz saflarında bulduğumuz gibi hep birlikte ebedi cennette buluşmanın ve kurtuluşa ulaşmanın gayretinde olalım.

Geliniz, hayatımızı Ramazan kılalım, ibadet kılalım. Unutmayalım ki; bizi Rabbimizin rızasına götürecek olan teslimiyetimizdir, taatimizdir, samimiyetle yapacağımız ibadetlerimizdir, hayır ve iyiliklerimizdir. Ve bilelim ki, biz Rabbimize yöneldiğimiz müddetçe Rabbimiz bize merhametiyle muamele edecektir. Bizler O’na yürüyerek gidersek O bizlere koşarak gelecektir.⁵

Kardeşlerim!

Yüce Rabbimiz, hepimizi sorumluluğunun bilincinde olanlardan eylesin. Hutbemizi Efendimiz (s.a.s)'in öğrettiği şu dua ile bitirmek istiyorum: **“Allah’ım, seni zikretmek, sana şükretmek ve sana güzelce ibadet etmek için bana yardım et!”**⁶

¹ Buhârî, Nikâh, 1; Müslim, Nikâh, 5.

² Buhârî, İmân, 29.

³ Buhârî, Libâs, 43.

⁴ Hicr, 15/99.

⁵ Buhârî, Tevhid, 50.

⁶ Ebû Dâvûd, Tefrîd ebvâbi'l-vitr, 26.